

La vida després de la mort d'un fill amb càncer

La història del dol de la Mar i el Javi, els pares del petit Vicent

Com superar la mort d'un fill? | Fundació «la Caixa»

El Vicent tenia 8 anys quan li van detectar un tumor cerebral. Al començament, els metges van donar esperances a la família, i van arribar a operar el petit. Però la vida del Vicent estava destinada a ser curta. Un mes i mig abans de morir, la Mar i el Javi, els pares, rebien la notícia que el tumor del seu fill gran era maligne, i que no es podia fer gran cosa per ell. Després del cop d'aquest diagnòstic, que encara fa mal, la Mar, el Javi i el mateix Vicent van decidir que el millor era tornar a casa, acabar l'escola, continuar anant a la platja. En definitiva, viure plenament fins al final.

[noindex]

Descobrim aquesta història a miradasconalma.org, una nova manera de parlar de la realitat social

(http://miradesambanima.org/?utm_source=naciodigital&utm_medium=acuerdoredaccional&utm_campaign=alma&utm_content=&utm_term=). Amb actitud i optimisme. Des de la diversitat. I a partir de les històries de la Fundació "la Caixa"

(https://fundacionlacaixa.org/ca/?utm_source=naciodigital&utm_medium=acuerdoredaccional&utm_campaign=alma&utm_content=&utm_term=). Alma, la xarxa social social vol ser també un punt de trobada de les infinites realitats socials del nostre món.

[noindex]

Des que van diagnosticar la malaltia al petit, es va iniciar un procés d'acompanyament per part de l'equip d'atenció psicosocial (EAPS) de l'associació valenciana de pares de nens amb càncer

(**ASPANION** (<https://aspanion.es/>)), entitat que forma part del **Programa per a l'Atenció Integral a Persones amb Malalties Avançades de la Fundació ?la Caixa?**

(https://fundacionlacaixa.org/ca/atencio-integral-malalties-avancades-la-caixa/?utm_source=naciodigital&utm_medium=acuerdoredaccional&utm_campaign=alma&utm_content=&utm_term=).

[noticia]211429[/noticia]

Quan el petit va morir, va començar l'autèntica muntanya per als pares. La Mar va començar a treballar el dol amb l'ajuda del Javier Zamora, psicòleg del mateix EAPS per facilitar el procés de dol. ?La mort d'un fill és el dolor més punyent que es pot experimentar?, diu la Mar. ?Però el temps ajuda a recordar les coses bones. I, d'alguna manera, a mantenir viu el seu record?.

Ambdós han treballat el procés de dol amb l'objectiu de recol·locar emocionalment el fill que ha marxat i continuar vivint.

La Mar explica que, al principi, la ràbia i el dolor et consumeixen. ?Tot et sembla malament. Els amics que et truquen et molesten perquè et truquen. I si no ho fan, et molesta que no ho facin?, explica la Mar Pérez. És en aquesta primera etapa després de la mort del fill en la qual el psicòleg Javier Zamora ha treballat més amb ella ?És molt important poder validar les emocions d'una mare que ha perdut un fill, siguin les que siguin. Per a la Mar, el fet d'afrontar el dolor de la pèrdua i acceptar-lo, des de l'autocompassió, va ser un dels primers passos?.

Ambdós han treballat el procés de dol amb l'objectiu de recol·locar emocionalment el fill que ha marxat i continuar vivint. ?I en això, la Mar n'és un exemple. Dos mesos després de la mort del Vicent, amb una actitud activa, va voler tornar a l'UCI on treballa perquè va sentir que el seu testimoni podria ajudar els altres?.

[noticiadiari]2/210428[/noticiadiari]

Les emocions són el pilar de la feina del Javier. ?Les emocions per la pèrdua, que van des de la ràbia fins a la culpa i el dolor. Però també les emocions que generen les reaccions de les persones de l'entorn. Com a psicòleg, he deixat a la Mar un espai en el qual el que ella sent no es jutja, perquè tot el que expressa és vàlid. No obstant això, en una societat en què no sabem com parlar de la mort, i menys de la infantil, tendim a jutjar. Sense malícia, però amb desconeixement. La mort continua sent un tema massa tabú com per poder parlar-ne amb empatia i acompanyament?.

La Mar corrobora aquest silenci conscient sobre la mort amb la seva pròpia experiència. ?Quan va morir el Vicent, hi va haver mares de nens de la seva classe que em van deixar de parlar.

Suposo que perquè no sabien què dir-me. Jo veia que hi havia veïns del bloc que pujaven per les escales per no compartir amb mi l'ascensor. Veure com la gent s'aparta de tu, en un moment tan dur, fa mal?. Per a aquests moments, la Mar té un consell. ?El primer que necessito sentir és ?em sap greu?. Després d'això, tot flueix?.

En el procés de dol, comenta la Mar, va cobrar una importància enorme el fill petit de la parella.

En el procés de dol, comenta la Mar, va cobrar una importància enorme el fill petit de la parella, el Guillem. Quan va morir el germà, el Guillem tenia dos anys i mig. Prou gran com per entendre que el Vicent no hi era. Però no per comprendre que no tornaria. ?Crec que el Guille va ser la meva condemna i alhora la meva salvació?, comenta la Mar. ?Haver d'aixecar-me cada dia per portar-lo a escola, a la mateixa classe en què havia estat son germà, era com un malson. Però aquesta obligació de tornar a una rutina, a tenir un motiu per continuar vivint és el que m'està ajudant a adaptar-me a la situació?. Un cop assimilada la rutina, la tornada a la vida de la família ha estat pausada, però segura. ?A poc a poc hem anat recuperat moments per a nosaltres, obrint projectes vitals que ens il·lusionen. Com la casa al camp que hem comprat fa poc, i que al Javi li fa molta il·lusió perquè hi vol sembrar un hort?.

No obstant això, el Javier comenta que dos anys és un temps molt curt per elaborar el dol per la pèrdua d'un fill. Però la Mar és capaç de parlar de la seva experiència per ajudar altres pares que es troben en una situació semblant a la seva. ?Les persones com ella són un exemple per a la societat, perquè és capaç de connectar amb projectes socials i humanitaris. Ha après a viure malgrat veure's afectada pel dolor més gran que hi pot haver?.

?El dolor és el mateix, però es veu de manera diferent?, diu la Mar. ?Tinc moments feliços, és clar. Puc estar contenta i gaudir d'una cervesa amb els amics. Però els meus fills són el meu motor vital i me'n falta un?. Tot i això, ara sap que el temps ajuda. ?Al començament, tot em recordava el Vicent d'una manera molt punyent, molt trista. Ara, quan hi ha alguna cosa que me'l torna, em ve un somriure a la cara. Perquè sé que va viure tot el que va poder. D'alguna manera, recordant que ja no hi és ens ajuda a nosaltres a continuar vivint?.

[noticiadiari]2/210841[/noticiadiari]

[noticiadiari]2/202622[/noticiadiari]

[noticiadiari]2/203538[/noticiadiari]

[noticiadiari]2/204686[/noticiadiari]

[senseminutaminut] [noautor] [sensesubtitol]